

ΑΡΙΘΜΟΣ ΑΠΟΦΑΣΗΣ: 182/2011

(Αριθμός έκθεσης κατάθεσης αγωγής 1403/150/2009)

ΤΟ ΠΟΛΥΜΕΛΕΣ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ ΚΑΤΕΡΙΝΗΣ
ΤΑΚΤΙΚΗ ΔΙΑΔΙΚΑΣΙΑ

ΣΥΓΚΡΟΤΗΘΗΚΕ από τους Δικαστές Απόστολο Φωτόπουλο, Πρόεδρο Πρωτοδικών, Ολυμπία Κορέα, Πρωτοδίκη, Κωνσταντίνα Κιζιρίδου, Πάρεδρο Πρωτοδικείου – Εισηγήτρια, και από τη Γραμματέα Κυριακή Παρουσιάδου.

ΣΥΝΕΔΡΙΑΣΕ δημόσια, στο ακροατήριό του, την 2^α Μαΐου 2011, για να δικάσει την αγωγή με αριθμό έκθεσης κατάθεσης 1403/150/2009, με αντικείμενο τον καθορισμό εύλογης αμοιβής για χρησιμοποίηση υλικών φορέων ήχου του άρθρου 49 του Ν. 2121/1993, μεταξύ:

ΤΩΝ ΕΝΑΓΟΝΤΩΝ: 1) αστικού μη κερδοσκοπικού συνεταιρισμού περιορισμένης ευθύνης με την επωνυμία «ΑΠΟΛΛΩΝ-ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΣ ΣΥΛΛΟΓΙΚΗΣ ΔΙΑΧΕΙΡΙΣΗΣ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ ΜΟΥΣΙΚΩΝ ΣΥΝ. Π.Ε.», που εδρεύει στην Αθήνα κι εκπροσωπείται νόμιμα, 2) αστικού μη κερδοσκοπικού συνεταιρισμού περιορισμένης ευθύνης με την επωνυμία «ΕΡΑΤΩ-ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΣ ΣΥΛΛΟΓΙΚΗΣ ΔΙΑΧΕΙΡΙΣΗΣ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΩΝ ΤΡΑΓΟΥΔΙΣΤΩΝ -ΕΡΜΗΝΕΥΤΩΝ ΣΥΝ. Π.Ε.», που εδρεύει στην Αθήνα κι εκπροσωπείται νόμιμα και 3) αστικής μη κερδοσκοπικής εταιρίας με την επωνυμία «ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΣ ΣΥΛΛΟΓΙΚΗΣ ΔΙΑΧΕΙΡΙΣΗΣ ΚΑΙ ΠΡΟΣΤΑΣΙΑΣ ΤΩΝ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΩΝ ΤΩΝ ΠΑΡΑΓΩΓΩΝ ΥΛΙΚΩΝ ΦΟΡΕΩΝ ΗΧΟΥ ή ΗΧΟΥ ΚΑΙ ΕΙΚΟΝΑΣ», με το διακριτικό τίτλο «GRAMMO», που εδρεύει στο Χαλάνδρι Αττικής κι εκπροσωπείται νόμιμα, που παραστάθηκαν διά του πληρεξουσίου Δικηγόρου του ΔΣ Κατερίνης Χαράλαμπου Καραμανίδη, ο οποίος κατέθεσε έγγραφες προτάσεις.

ΤΗΣ ΕΝΑΓΟΜΕΝΗΣ: Της Ανώνυμης Εταιρίας με την επωνυμία «...» που εδρεύει στο ... και εκπροσωπείται νόμιμα, η οποία παραστάθηκε διά του πληρεξουσίου Δικηγόρου του ΔΣ Κατερίνης Χαράλαμπου Μπρουσκέλη, ο οποίος κατέθεσε έγγραφες προτάσεις. Συμπαραστάθηκε και η ασκούμενη Δικηγόρος Σοφία Δημητριάδη.

Η ΣΥΖΗΤΗΣΗ της υπόθεσης ορίσθηκε αρχικώς για τη δικάσιμο της 21-6-2010, στη συνέχεια μετά από αναβολή για τη δικάσιμο που αναφέρεται στην αρχή της παρούσας.

ΚΑΤΑ ΤΗ ΔΗΜΟΣΙΑ ΣΥΖΗΤΗΣΗ της ως άνω αγωγής στο ακροατήριο, οι πληρεξούσιοι Δικηγόροι των διαδίκων ζήτησαν να γίνουν δεκτά, όσα αναφέρονται στα πρακτικά της συνεδρίασης και στις προτάσεις τους.

ΑΦΟΥ ΜΕΛΕΤΗΣΕ ΤΗ ΔΙΚΟΓΡΑΦΙΑ

ΣΚΕΦΤΗΚΕ ΣΥΜΦΩΝΑ ΜΕ ΤΟ ΝΟΜΟ

4
ΜΕΣΩ ΤΩΝ ΠΡΑΚΤΙΚΩΝ
hls

Με τις διατάξεις του ογδού κεφαλαίου (άρθρα 46 επ.) του Ν. 2121/1993 «πνευματική ιδιοκτησία, συγγενικά δικαιώματα και πολιτιστικά θέματα», νομοθετήθηκε η προστασία των συγγενικών, προς την πνευματική ιδιοκτησία, δικαιωμάτων, δηλαδή των δικαιωμάτων σε εργασίες ("εισφορές" κατά την ορολογία του νόμου), που σχετίζονται με την πνευματική ιδιοκτησία ή ακόμη έχουν και κάποιες ομοιότητες με αυτή, δεν μπορούν όμως να αναχθούν σε αυτοτελή πνευματικά έργα, διότι δεν εμφανίζουν τα κρίσιμα στοιχεία της πνευματικής δημιουργίας, συμβάλλουν όμως, και μάλιστα πολλές φορές καθοριστικά, στη δημοσία εκτέλεση, στην αναπαραγωγή και γενικά στη διάδοση των έργων αυτών. Ο καθορισμός των δικαιούχων των συγγενικών δικαιωμάτων προκύπτει από τους κανόνες που αναγνωρίζουν τα σχετικά δικαιώματα. Έτσι, σύμφωνα με τις διατάξεις των άρθρων 46 παρ. 1, 47 παρ. 1 και 48 παρ.1 του Ν. 2121/1993, εισφορές παρέχουν κυρίως οι καλλιτέχνες που ερμηνεύουν ή εκτελούν τα έργα και οι παραγωγοί υλικών φορέων ήχου και εικόνας. Οι εισφορές των προσώπων αυτών χρειάζονται προστασία, ώστε να μη γίνονται αντικείμενο οικειοποίησης και εκμεταλλεύσεως από τρίτους, η προστασία δε αυτή συγκεκριμενοποιείται στη διάταξη του άρθρου 49 του νόμου αυτού, σύμφωνα με την οποία, όταν ο υλικός φορέας ήχου ή εικόνας ή ήχου και εικόνας, που έχει νόμιμα εγγραφεί, χρησιμοποιείται για ραδιοηλεκτρονική μετάδοση με οποιοδήποτε τρόπο, όπως ηλεκτρομαγνητικά κύματα, δορυφόροι, καλώδια ή για την παρουσίαση στο κοινό, ως τέτοιας

97

θεωρούμενης σύμφωνα με το άρθρο 3 παρ. 2 του ίδιου νόμου κάθε χρήσης, εκτέλεσης ή παρουσίασης του έργου, η οποία κάνει προσιτό σε κύκλο προσώπων ευρύτερο από το στενό οικογενειακό κύκλο και το άμεσο κοινωνικό περιβάλλον, ο χρήστης οφείλει εύλογη και ενιαία αμοιβή στους ερμηνευτές ή εκτελεστές καλλιτέχνες, των οποίων η ερμηνεία ή η εκτέλεση έχει εγγραφεί στον υλικό φορέα και στους παραγωγούς των υλικών αυτών φορέων. Η αμοιβή που καθιερώνεται με το άρθρο 49 του Ν.2121/1993 είναι ενιαία, υπό την έννοια ότι προσδιορίζεται στο συνολικό ποσό αυτής για όλες τις κατηγορίες δικαιούχων με τη ίδια απόφαση και πληρώνεται μια φορά από το χρήστη, κατανεμημένη μεταξύ των δικαιούχων και δη μεταξύ αφενός των μουσικών και ερμηνευτών-εκτελεστών και αφετέρου των παραγωγών. Το δικαίωμα της ευλόγου αμοιβής των προαναφερομένων είναι ανεκχώρητο και η είσπραξη της υποχρεωτικά εκ του νόμου ανατίθεται στους οργανισμούς συλλογικής διαχείρισης των δικαιωμάτων αυτών, οι οποίοι λειτουργούν κατά τους όρους των άρθρων 54 επ. του Ν.2121/1993, υποχρεούμενοι, ειδικότερα, να διαπραγματεύονται, να συμφωνούν αμοιβές για τα μέλη τους, να προβάλλουν τις σχετικές αξιώσεις και να εισπράττουν τις αντίστοιχες αμοιβές από τους χρήστες και να τις αποδίδουν στα μέλη τους, εξασφαλίζοντας την προσήκουσα μεταξύ αυτών κατανομή. Για την επίτευξη του σκοπού αυτού, μάλιστα, καταρτίζουν κατάλογο με τις αμοιβές που απαιτούν από τους χρήστες (αμοιβολόγιο), ο οποίος γνωστοποιείται στο κοινό με δημοσίευσή του στον ημερήσιο τύπο. Ο υπολογισμός δε της απαιτούμενης αμοιβής, κατά τις συνδυασμένες διατάξεις των άρθρων 55 παρ. 1β', 58 και 32 παρ.1 του Ν. 2121/93, γίνεται, κατ' αρχάς, σε ποσοστό επί των ακαθαρίστων εσόδων ή εξόδων ή συνδυασμού των ακαθαρίστων εξόδων και εσόδων, που πραγματοποιούνται από την επαγγελματική δραστηριότητα αυτού που εκμεταλλεύεται το έργο και προέρχονται από την εκμετάλλευσή του. Εάν όμως η βάση υπολογισμού της ποσοστιαίας αμοιβής είναι πρακτικά αδύνατο να προσδιορισθεί ή ελλείπουν τα μέσα ελέγχου για την εφαρμογή της ή τα έξοδα που απαιτούνται για τον υπολογισμό και τον έλεγχο είναι δυσανάλογα με την αμοιβή που πρόκειται να εισπραχθεί, αυτή μπορεί να υπολογισθεί σε ορισμένο, κατ' αποκοπή, ποσόν. Σε περίπτωση διαφωνίας μεταξύ των χρηστών και των οργανισμών συλλογικής διαχείρισης το ύψος της εύλογης

αμοιβής, καθώς και οι όροι πληρωμής της, καθορίζονται από το Μονομελές Πρωτοδικείο, κατά τη διαδικασία των ασφαλιστικών μέτρων, ενώ οριστικά περί της αμοιβής αποφαινεται το αρμόδιο δικαστήριο. Περαιτέρω, οι οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης είναι δυνατό να διαχειρίζονται συγγενικά δικαιώματα όχι μόνο Ελλήνων αλλά και αλλοδαπών φορέων. Για το σκοπό αυτό δικαιούνται, σύμφωνα με το άρθρο 72 παρ. 3 του Ν. 2121/1993, να συνάπτουν συμβάσεις αμοιβαιότητας μεταξύ αυτών και των αντίστοιχων οργανισμών συλλογικής διαχείρισης της αλλοδαπής. Με τις συμβάσεις αυτές οι αλλοδαποί οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης παρέχουν πληρεξουσιότητα ή μεταβιβάζουν στους ημεδαπούς οργανισμούς τα δικαιώματα που έχουν οι πρώτοι προς το σκοπό της διαχείρισής τους στην Ελλάδα. Κατά το άρθρο 56 πρ. 1 και 2 του ίδιου νόμου, αν ο χρήστης ισχυρίζεται ότι ο οργανισμός συλλογικής διαχείρισης αξιώνει αμοιβή προφανώς δυσανάλογη προς αυτήν που καταβάλλεται σε παρόμοιες περιπτώσεις, οφείλει πριν από οποιαδήποτε χρήση να προκαταβάλει στον οργανισμό ή το ζητούμενο ποσό της αμοιβής ή το ποσό που θα έχει ορίσει ύστερα από αίτηση του χρήστη, ως συνήθως καταβαλλόμενο σε παρόμοιες περιπτώσεις, το Μονομελές Πρωτοδικείο κατά τη διαδικασία των ασφαλιστικών μέτρων (ΠολΠρΘεσ 9327/2008 Αρμ 2008. 1503 και ΝΟΜΟΣ). Περαιτέρω, κατά τη διάταξη του άρθρου 55 παρ. 2 εδ. α' του ως άνω νόμου, τεκμαίρεται ότι οι οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης ή προστασίας έχουν την αρμοδιότητα διαχείρισης ή προστασίας όλων των έργων ή όλων των πνευματικών δημιουργιών, για τα οποία δηλώνουν εγγράφως ότι έχουν μεταβιβασθεί σ' αυτούς οι σχετικές εξουσίες ή ότι καλύπτονται από την πληρεξουσιότητα. Με τη διάταξη αυτή θεσπίζεται μαχητό τεκμήριο που λειτουργεί κατ' αρχήν αποδεικτικά και αποβλέπει στη διευκόλυνση της απόδειξης, εκ μέρους των οργανισμών συλλογικής διαχείρισης δικαιωμάτων πνευματικής ιδιοκτησίας ή συγγενικών προς τούτα δικαιωμάτων, της νομιμοποίησής τους, τόσο για την κατάρτιση των σχετικών συμβάσεων και την είσπραξη των προβλεπόμενων από τον παραπάνω νόμο αμοιβών, όσο και για τη δικαστική προστασία των δικαιούχων των δικαιωμάτων αυτών, ενισχύοντας έτσι σημαντικά την έναντι των χρηστών θέση των οργανισμών συλλογικής διαχείρισης, η οποία υπό το προϊσχύον δίκαιο ήταν ιδιαίτερα ασθενής, με εντεύθεν συνέπεια τη μαζική προσβολή των δικαιωμάτων πνευματικής ιδιοκτησίας και των συγγενικών δικαιωμάτων (βλ.

Η
ΠΡΟΪΣΧΥΟΝΤΑ

Handwritten signature

Handwritten mark

Handwritten signature

Μ. - Θ. Μαρίνου «Πνευματική Ιδιοκτησία», δεύτερη έκδοση, αριθμ. 750 και 751, σελ. 379, Δ. Καλλινίκου «Πνευματική Ιδιοκτησία και Συγγενικά Δικαιώματα», δεύτερη έκδοση, σελ. 275 και 276, ΠολΠρΘεσ 3953/2008 αδημ., ΜονΠρΘεσ 22795/2007, ΜονΠρΘεσ 22794/2007, ΜονΠρΘεσ 18762/2007 ΝΟΜΟΣ). Από την ως άνω όμως διάταξη και ιδίως από την περιεχόμενη σ' αυτή φράση «όλων των έργων, για τα οποία δηλώνουν εγγράφως ότι έχουν μεταβιβασθεί σ' αυτούς οι σχετικές εξουσίες ή ότι καλύπτονται από την πληρεξουσιότητα», δεν μπορεί να συναχθεί το συμπέρασμα ότι ο νόμος απαιτεί, για το ορισμένο της σχετικής αγωγής των ημεδαπών οργανισμών συλλογικής διαχείρισης, την εξαντλητική και δη την ονομαστική αναφορά στο δικόγραφο της όλων των δικαιούχων (ημεδαπών ή αλλοδαπών) συγγενικών δικαιωμάτων που οι οργανισμοί αυτοί εκπροσωπούν και όλων των έργων τους, για τα οποία τους έχουν μεταβιβασθεί οι σχετικές εξουσίες, καθώς και των αντίστοιχων αλλοδαπών οργανισμών, στους οποίους ανήκουν οι αλλοδαποί δικαιούχοι ή των επί μέρους στοιχείων και λεπτομερειών, των σχετιζομένων με τις συμβάσεις αμοιβαιότητας, που οι ενάγοντες ημεδαποί οργανισμοί έχουν συνάψει με τους ομοειδείς αλλοδαπούς, αφού κάτι τέτοιο θα αντέβαινε στο πνεύμα της ολότητας των διατάξεων του Ν.2121/1993, δημιουργώντας νέες δυσχέρειες στη δικαστική κυρίως διεκδίκηση της προστασίας των εν λόγω δικαιωμάτων και της είσπραξης των προβλεπόμενων από το νόμο αυτό αμοιβών μεταξύ των οποίων συγκαταλέγεται και η ενιαία εύλογη αμοιβή και αποδυναμώνοντας έτσι σε σημαντικό βαθμό τον επιδιωκόμενο από την προαναφερόμενη διάταξη στόχο. Κατά συνέπεια, πρέπει να γίνει δεκτό ότι το εισαγόμενο από τη διάταξη αυτή μαχητό τεκμήριο λειτουργεί όχι μόνο αποδεικτικά, αλλά και νομιμοποιητικά και επομένως, κατά την αληθή έννοια της εν λόγω διάταξης, αρκεί, για το ορισμένο και παραδεκτό της σχετικής αγωγής των οργανισμών συλλογικής διαχείρισης, η αναφορά στο δικόγραφο της ότι αυτοί εκπροσωπούν το σύνολο της ενδιαφερόμενης κατηγορίας δικαιούχων συγγενικών δικαιωμάτων (ημεδαπών ή αλλοδαπών) και του έργου αυτών καθώς και, το πολύ, η δειγματοληπτική αναφορά τούτων και δεν απαιτείται η εξαντλητική αναφορά του συνόλου των προεκτεθέντων στοιχείων, μη απαιτούμενης ούτε της διευκρίνησης της επί μέρους σχέσης που συνδέει τους

τελευταίους με τον κάθε αλλοδαπό δικαιούχο, για τον οποίο αξιώνουν την καταβολή της επίδικης εύλογης αμοιβής, αφού, σύμφωνα με τη διάταξη του εδ. β' του προαναφερόμενου άρθρου του Ν.2121/1993, οι ενάγοντες οργανισμοί νομιμοποιούνται και μπορούν πάντα να ενεργούν, δικαστικώς ή εξωδίκως, στο δικό τους και μόνο όνομα, χωρίς να χρειάζεται, επομένως, να διευκρινίζουν κάθε φορά την ειδικότερη σχέση που τους συνδέει με τον καθένα από τους δικαιούχους (ημεδαπούς ή αλλοδαπούς). Εξάλλου, στο άρθρο 4 του νόμου 2054/1992 («κύρωση διεθνούς συμβάσεως περί προστασίας των ερμηνευτών ή εκτελεστών καλλιτεχνών, των παραγωγών φωνογραφημάτων και των οργανισμών ραδιοηλεκτρονικής που έγινε στη Ρώμη στις 26 Οκτωβρίου 1961») ορίζεται ότι κάθε συμβαλλόμενο κράτος θα παρέχει την εθνική μεταχείριση στους ερμηνευτές ή εκτελεστές καλλιτέχνες, εφόσον πληρούται μία από τις ακόλουθες προϋποθέσεις : α) η εκτέλεση γίνεται σε άλλο συμβαλλόμενο κράτος, β) η εκτέλεση έχει γραφεί σε φωνογράφημα προστατευόμενο κατά το παρακάτω άρθρο 5 και γ) εκτέλεση μη εγγεγραμμένη σε φωνογράφημα μεταδίδεται από εκπομπή προστατευόμενη κατά το άρθρο 6 , σύμφωνα δε με το άρθρο 5 παρ. 1 του ίδιου νόμου «κάθε συμβαλλόμενο κράτος θα παρέχει την εθνική μεταχείριση στους παραγωγούς φωνογραφημάτων, εφόσον πληρούται μία από τις ακόλουθες προϋποθέσεις :

α) ο παραγωγός φωνογραφημάτων είναι υπήκοος άλλου συμβαλλόμενου κράτους, β) η πρώτη εγγραφή ήχου πραγματοποιήθηκε σε άλλο συμβαλλόμενο κράτος», ενώ κατά τη δεύτερη παράγραφο του παραπάνω άρθρου « όταν η πρώτη έκδοση έγινε μεν σε μη συμβαλλόμενο κράτος το φωνογράφημα όμως το αργότερο μέσα σε τριάντα ημέρες από την πρώτη δημοσίευση δημοσιεύτηκε επίσης και σε άλλο συμβαλλόμενο κράτος, το φωνογράφημα αυτό θα θεωρείται ότι εκδόθηκε για πρώτη φορά σε συμβαλλόμενο κράτος». Περαιτέρω, στο άρθρο 12 του ίδιου νόμου ορίζεται ότι «εφόσον ένα φωνογράφημα που έχει εκδοθεί για σκοπούς εμπορικούς ή μία αναπαραγωγή αυτού του φωνογραφήματος χρησιμοποιείται αμέσως για ραδιοηλεκτροπτική εκπομπή ή για οποιαδήποτε μετάδοση προς το κοινό, θα παρέχεται από το χρήστη προς τους ερμηνευτές ή εκτελεστές καλλιτέχνες ή προς τους παραγωγούς φωνογραφημάτων ή και προς τους δύο μία εύλογη και ενιαία αμοιβή. Σε περίπτωση που δεν υπάρχει συμφωνία μεταξύ αυτών, η εσωτερική νομοθεσία μπορεί να καθορίσει τους όρους κατανομής της αμοιβής

ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΣ
ΕΙΣΕΝΑΓΓΕΛΙΑ

Κ.Π.

Κ.Π.

Κ.Π.

Κ.Π.

αυτής». Από τις παραπάνω διατάξεις του Ν. 2054/1992 προκύπτει ότι με αυτές καθιερώνεται ως κύρια μέθοδος προστασίας των αλλοδαπών δικαιούχων συγγενικών δικαιωμάτων, η εξομοίωσή τους προς τους ημεδαπούς, με την παραχώρηση και στους αλλοδαπούς της «εθνικής μεταχείρισης», δηλαδή αυτής που παρέχεται από κάθε κράτος καταρχήν στους υπηκόους του ή στα νομικά πρόσωπα που εδρεύουν στο έδαφός του. Τέλος, σύμφωνα με τη ρητή πρόβλεψη του άρθρου 56 παρ. 4 του νόμου 2121/1993, οι χρήστες υλικών φορέων ήχου και εικόνας έχουν υποχρέωση να παραδίδουν στους αντίστοιχους οργανισμούς συλλογικής διαχείρισης συγγενικών πνευματικών δικαιωμάτων, και μάλιστα χωρίς καμία καθυστέρηση, καταλόγους των έργων που εκτελούν δημόσια, με μνεία της συχνότητας εκτέλεσής τους, προκειμένου να διευκολύνεται έτσι η πραγματοποίηση της διανομής των εισπραττομένων υπέρ των μελών των τελευταίων αμοιβών.

Στην προκειμένη περίπτωση, με την υπό κρίση αγωγή οι ενάγοντες εκθέτουν ότι είναι οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης και προστασίας συγγενικών δικαιωμάτων, οι οποίοι έχουν συσταθεί νόμιμα κατά το άρθρο 54 παρ. 4 του Ν. 2121/1993 «πνευματική ιδιοκτησία, συγγενικά δικαιώματα και πολιτιστικά θέματα» και έχουν αποκλειστικό σκοπό τη διαχείριση και προστασία των συγγενικών δικαιωμάτων των μελών τους. Ότι ο πρώτος εξ αυτών έχει μέλη μουσικούς, ο δεύτερος τραγουδιστές - ερμηνευτές και ο τρίτος παραγωγούς (δισκογραφικές εταιρίες παραγωγής και εμπορίας) υλικών φορέων ήχου ή ήχου και εικόνας, τα ονόματα των οποίων αναφέρονται στο δικόγραφο της κρινόμενης αγωγής, ενώ ο καθένας από τους οργανισμούς αυτούς αποτελεί τον μοναδικό, για την αντίστοιχη κατηγορία δικαιούχων της εύλογης αμοιβής του άρθρου 49 παρ. 1 του προαναφερόμενου νόμου, οργανισμό συλλογικής διαχείρισης και εκπροσωπεί στο σύνολό της τη σχετική με αυτόν κατηγορία δικαιούχων της εν λόγω αμοιβής. Ότι τα μέλη τους έχουν αναθέσει στους οργανισμούς αυτούς, με σχετικές συμβάσεις ανάθεσης, τη διαχείριση και την προστασία των περιουσιακών συγγενικών δικαιωμάτων επί των συμβολών τους, μεταξύ δε των σχετικών εξουσιών, που έχουν μεταβιβάσει στους εν λόγω οργανισμούς από τα μέλη τους, περιλαμβάνονται η διαπραγμάτευση, ο καθορισμός και η είσπραξη από τους χρήστες υλικών

φορέων ήχου της προαναφερόμενης ενιαίας εύλογης αμοιβής και η διανομή στους δικαιούχους της, μέλη των εναγόντων, της αμοιβής αυτής, η οποία διαμορφώνεται και προσδιορίζεται κατά τον τρόπο που ορίζεται από τον παραπάνω νόμο και κατανέμεται μεταξύ των κατηγοριών των εκπροσωπούμενων από τους ενάγοντες δικαιούχων της κατά ποσοστά προσδιοριζόμενα επίσης από τον ίδιο νόμο και από τους εσωτερικούς κανονισμούς των εναγόντων οργανισμών. Ότι οι τελευταίοι συμφώνησαν και συνέταξαν από κοινού αμοιβολόγιο, το οποίο, σύμφωνα με το άρθρο 56 παρ. 3 του ως άνω νόμου, γνωστοποίησαν στο κοινό μέσω της δημοσίευσής του στις αναφερόμενες στην αγωγή τρεις αθηναϊκές εφημερίδες, προσκάλεσαν δε τους χρήστες δημόσιας εκτέλεσης των υλικών φορέων ήχου, μεταξύ των οποίων και την εναγομένη εταιρία, που διατηρεί στο

του

,, επί της οδού

επιχείρηση κέντρου διασκέδασης - μπαρ με το διακριτικό τίτλο « », εμβαδού 200 τ.μ. στεγασμένου χώρου περίπου, σε διαπραγματεύσεις τόσο για τον καθορισμό της ως άνω ενιαίας εύλογης αμοιβής, όσο και για τον τρόπο της νόμιμης καταβολής και είσπραξης αυτής από τους ενάγοντες οργανισμούς. Ότι η εναγομένη αρνήθηκε να συμπράξει σε τούτο, παρότι με τη δημόσια χρήση του μουσικού ρεπερτορίου και δη των δειγματοληπτικά αναφερομένων στο δικόγραφο της αγωγής ελληνικών και ξένων μουσικών τραγουδιών, ψυχαγωγεί την εισερχόμενη πελατεία της, η οποία αυξάνεται και ως εκ τούτου αυξάνει τα έσοδά της. Με βάση το ιστορικό αυτό ζητούν: α) να καθοριστεί οριστικά το ύψος της εύλογης και ενιαίας αμοιβής για τους υλικούς φορείς ήχου που χρησιμοποιεί η εναγομένη, μεταδίδοντας μουσικό ρεπερτόριο σε δημόσια εκτέλεση στην ως άνω επιχείρησή της σε καθημερινή βάση, για τα έτη 2004, 2005, 2006, 2007 και 2008 σε ποσοστό 10% επί των ακαθαρίστων εσόδων της για κάθε έτος, το οποίο να μην είναι λιγότερο σύμφωνα με τα τετραγωνικά μέτρα του καταστήματος από το ποσό των 4.908,75 ευρώ για κάθε ένα από τα ως άνω έτη και συνολικά το ποσό των 20.625,00 ευρώ + 19% Φ.Π.Α. (3.918,755), ήτοι το ποσό των 24.543,755 ευρώ, β) να κατανεμηθούν τα παραπάνω ποσά, σε ποσοστό 50% για τους παραγωγούς και από το υπόλοιπο 50%, σε ποσοστό 25% για τους τραγουδιστές και 25% για τους μουσικούς, γ) να υποχρεωθεί η εναγομένη να τους καταβάλει τα παραπάνω ποσά, νομιμοτόκως από την επομένη της

Handwritten signature or initials.

Handwritten signature or initials.

Handwritten signature or initials.

Handwritten signature or initials.

επίδοσης της αγωγής και μέχρι εξοφλήσεως, με απόφαση προσωρινά εκτελεστή, δ) να υποχρεωθεί η εναγομένη να τους προσκομίσει καταλόγους με τους τίτλους του μουσικού ρεπερτορίου που χρησιμοποίησε κατά την επίδικη περίοδο, προκειμένου να προβούν στην διανομή των ποσών αυτών στους δικαιούχους και να συνεχίζει ανά μήνα να τους προσκομίζει κατάλογο με το μουσικό ρεπερτόριο που χρησιμοποιείται τέλος ε) να καταδικαστεί η τελευταία στη δικαστική τους δαπάνη, ποσού 500 ευρώ.

Μ' αυτό το περιεχόμενο και αιτήματα, η αγωγή αρμόδια καθ' ύλην και κατά τόπον εισάγεται προς συζήτηση ενώπιον του Δικαστηρίου τούτου (άρθρ. 1, 18 αριθμ. 1, 22 ΚΠολΔ και 49 παρ. 1 εδ. ε' Ν. 2121/1993), κατά την προκείμενη τακτική διαδικασία, είναι δε, επαρκώς ορισμένη και νόμιμη, στηριζόμενη στις διατάξεις των άρθρων 1, 2 παρ. 1, 3, 46, 47, 49, 52, 54 παρ. 1, 55, 56 και 58 του Ν. 2121/1993, 346 και 901 του ΑΚ, 74, 176, 191 παρ. 2, 450 επ., 907 και 908 παρ. 1 γ' του ΚΠολΔ, πλην α) του αιτήματος να κατανεμηθεί το ποσό της ζητούμενης ενιαίας εύλογης αμοιβής μεταξύ των εναγόντων οργανισμών, το οποίο πρέπει να απορριφθεί ως μη νόμιμο, διότι, όπως ευθέως συνάγεται από τη διάταξη του άρθρου 49 παρ. 3 του Ν.2121/1993, οι εισπραττόμενες αμοιβές κατανέμονται κατ' αρχήν εξ ημισείας μεταξύ ερμηνευτών ή εκτελεστών καλλιτεχνών και παραγωγών υλικών φορέων, η δε περαιτέρω κατανομή των αμοιβών αυτών μεταξύ των ερμηνευτών ή εκτελεστών καλλιτεχνών και μεταξύ των παραγωγών γίνεται κατά τις μεταξύ τους συμφωνίες, που περιέχονται στον κανονισμό λειτουργίας του κάθε αντίστοιχου οργανισμού συλλογικής διαχείρισης και κατά συνέπεια το Δικαστήριο δεν έχει εξουσία κατανομής των ποσοστών που δικαιούται ειδικότερα καθένας από τους ενάγοντες οργανισμούς συλλογικής διαχείρισης από την επίδικη ενιαία εύλογη αμοιβή, αφού η κατανομή αυτή αποτελεί, κατά την προεκτεθείσα διάταξη, αντικείμενο εσωτερικής συμφωνίας των οργανισμών αυτών (ΠολΠρΘεσ 10952/2008 ό.π., ΠολΠρΘεσ 3953/2008 ό.π., ΜονΠρΘεσ 22794/2007, ΜονΠρΘεσ 258/2006 Δημοσίευση ΝΟΜΟΣ), β) του αιτήματος περί παραδόσεως εκ μέρους της εναγομένης καταλόγου του μουσικού ρεπερτορίου, κατά το μέρος που αφορά τη χρήση αυτού στο μέλλον, καθόσον η υποχρέωση παράδοσης εκ μέρους των χρηστών τέτοιου καταλόγου σύμφωνα με το άρθρο 56 παρ. 4 του Ν. 2121/1993 έχει ως σκοπό

την πραγματοποίηση διανομών των εισπραττομένων αμοιβών κατ' άρθρο 55 και προϋποθέτει τη δημόσια εκτέλεση έργων, η μελλοντική όμως δημόσια εκτέλεση μουσικών έργων εκ μέρους των χρηστών είναι γεγονός μελλοντικό και αβέβαιο και συνεπώς, δεν έχει γεννηθεί η υποχρέωσή τους για παράδοση του σχετικού καταλόγου ώστε να συντρέχει περίπτωση εξαναγκασμού τους προς εκπλήρωση της υποχρέωσης αυτής (ΠολΠρΘεσ 10952/2008 ό.π., ΠολΠρΘεσ 3953/2008 ό.π.) και γ) του αιτήματος των εναγόντων να συμπεριληφθεί στα δικαστικά τους έξοδα και η αμοιβή του εισπράκτορά τους, λαμβανομένου υπόψη ότι η αμοιβή αυτή ανάγεται στα λειτουργικά έξοδά τους και δεν αποτελεί αποδοτέο κατά τη διάταξη του άρθρου 189 ΚΠολΔ έξοδο, ενώ οι ενάγοντες δεν επισυνάπτουν κατάλογο των εξόδων τους, ούτε προσδιορίζουν συγκεκριμένα κατ' είδος και ποσό τα επιμέρους κονδύλια που συναπαρτίζουν το συνολικό ποσό των 500 ευρώ, ως εκ τούτου δε, σύμφωνα με τη διάταξη του άρθρου 191 παρ. 2 ΚΠολΔ, το Δικαστήριο σε περίπτωση τυχόν επιδίκασης δικαστικών εξόδων, θα προβεί στον προσδιορισμό τους με βάση τα στοιχεία της δικογραφίας και τις γνωστές σε αυτό δικαστικές και εξώδικες ενέργειές τους (ΑΠ 1584/1997, ΕλλΔνη 199.1284). Επομένως, η αγωγή, κατά το μέρος που κρίθηκε νόμιμη, πρέπει να ερευνηθεί περαιτέρω ως προς την ουσιαστική της βασιμότητα, δεδομένου ότι για το παραδεκτό της συζήτησής της τηρήθηκε η προβλεπόμενη από το άρθρο 214 Α του ΚΠολΔ προδικασία περί απόπειρας εξώδικης επίλυσης της διαφοράς (βλ. την από 21-9-2009 μονομερή δήλωση διαπίστωσης της αποτυχίας της απόπειρας εξώδικης επίλυσης της διαφοράς του πληρεξουσίου Δικηγόρου των εναγόντων λόγω μη προσέλευσης της εναγομένης και την υπ' αριθμ. 2508Γ' /13-5-2009 έκθεση επίδοσης του δικαστικού επιμελητή του Πρωτοδικείου Κατερίνης Ελευθέριου Μπουζούκη, που επικαλούνται και προσκομίζουν οι ενάγοντες) και επιπλέον καταβλήθηκε το ανάλογο τέλος δικαστικού ενσήμου, με τα ανάλογα ποσοστά υπέρ του ΤΑΧΔΙΚ και του ΤΝ (βλ. τα υπ' αριθμ. Σειρά Α 250911, 250912, 250913, 250914 και 381420 αγωγή, που επικαλούνται και προσκομίζουν οι ενάγοντες).

Από την εκτίμηση των ενόρκων καταθέσεων των μαρτύρων απόδειξης και ανταπόδειξης, που νομότυπα εξετάστηκαν στο ακροατήριο αυτού του Δικαστηρίου και περιέχονται στα ταυτάριθμα με την παρούσα απόφαση πρακτικά δημόσιας συνεδρίασης, από όλα τα έγγραφα, που νόμιμα

επικαλούνται και προσκομίζουν οι διάδικοι, άλλα εκ των οποίων λαμβάνονται υπόψη προς άμεση απόδειξη και άλλα για τη συναγωγή δικαστικών τεκμηρίων (άρθρα 339 σε συνδ. με 395 ΚΠολΔ), εφόσον επιτράπηκε η απόδειξη με μάρτυρες, μεταξύ των οποίων περιλαμβάνονται και φωτογραφίες μη αμφισβητούμενης γνησιότητας, σε συνδυασμό και με τα διδάγματα της κοινής πείρας και λογικής, που λαμβάνονται υπόψη αυτεπαγγέλτως από το Δικαστήριο (άρθρο 336 παρ. 4 ΚΠολΔ), αποδεικνύονται τα ακόλουθα πραγματικά γεγονότα: Οι ενάγοντες είναι αστικοί μη κερδοσκοπικοί αντιπροσωπευτικοί οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης και προστασίας συγγενικών δικαιωμάτων, οι οποίοι έχουν συσταθεί νόμιμα κατά το άρθρο 54 παρ. 4 του νόμου 2121-1993 «για την πνευματική ιδιοκτησία, συγγενικά δικαιώματα και πολιτιστικά θέματα», συγκεκριμένα δε ο πρώτος από τους ενάγοντες για τους μουσικούς, ο δεύτερος για τους τραγουδιστές – ερμηνευτές και η τρίτη για τις δισκογραφικές εταιρίες – παραγωγούς υλικών φορέων ήχου ή και εικόνας, με τις προβλεπόμενες από τον ως άνω νόμο αρμοδιότητες και υποχρεώσεις, μεταξύ των οποίων και ο καθορισμός, η είσπραξη και η διανομή της εύλογης αμοιβής του προαναφερόμενου άρθρου 49 του ίδιου νόμου. Η λειτουργία τους εγκρίθηκε με τις νόμιμα δημοσιευμένες στην Εφημερίδα της Κυβερνήσεως (ΦΕΚ 1164/30-12-1997) υπ' αριθμ. 11083/5-12-1997, 11089/5-12-1997 και 9528/22-2-1995 αντίστοιχα για τον καθένα αποφάσεις του Υπουργού Πολιτισμού, ο οποίος, σύμφωνα με τις διατάξεις των παρ. 4 και 5 του άρθρου 54 του ίδιου ως άνω νόμου, ελέγχει τη σύμφωνη με τις προσαγές του νόμου αυτού και του εσωτερικού κανονισμού των παραπάνω οργανισμών, αντιπροσωπευτικότητα και λειτουργία τους. Επιπρόσθετα, η αντιπροσωπευτικότητα των εναγόντων οργανισμών έχει κριθεί και πιστοποιηθεί και από τον έχοντα την αρμοδιότητα αυτή Οργανισμό Πνευματικής Ιδιοκτησίας (Ο.Π.Ι.). Από τα προεκτεθέντα τεκμαίρεται, ότι οι ενάγοντες οργανισμοί, νομιμοποιούνται, ενεργούντες στο δικό τους όνομα, να αξιώνουν, με κατάρτιση σχετικών συμβάσεων ή, σε περίπτωση διαφωνίας, δικαστικώς, τη διαχείριση ή προστασία εξουσιών που απορρέουν από το περιουσιακό τους δικαίωμα και είναι αντικείμενο διαχείρισης αυτών, αφού προσκομίζουν τους πίνακες των μελών τους και δηλώνουν ότι έχουν αυτήν την εξουσία. Η εναγομένη δεν ανέτρεψε το τεκμήριο αυτό. Οι ενάγοντες

νομιμοποιούνται ενεργητικά για την επιδίωξη του καθορισμού και της επιδίκασης εύλογης αμοιβής τόσο ημεδαπών όσο και αλλοδαπών φορέων συγγενικών δικαιωμάτων. Ειδικότερα, ως προς τους αλλοδαπούς φορείς αποδείχτηκε ότι οι ενάγοντες ως μόνοι και αντιπροσωπευτικοί στην ημεδαπή οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης και προστασίας των συγγενικών δικαιωμάτων των μουσικών, τραγουδιστών και παραγωγών έχουν συνάψει με τους αντίστοιχους αλλοδαπούς οργανισμούς (Ελβετικός SWISS PERFORM, Γερμανικός GVL, Γαλλικός SPEDIDAM, Ισπανικός AIE, Σουηδικός SAMI, Ρουμανικός GREDIDAM, Ουγγρικός EJI, Λιθουανικός AGATA, Δανικός GRAMEX, Ολλανδικός NORMA, Βελγικός MICROCAM, Πολωνικός STOART, Βρετανών και Αμερικάνων καλλιτεχνών RITS AGENCY LTD κλπ) συμβάσεις αμοιβαιότητας, δυνάμει των οποίων νομιμοποιούνται να προβαίνουν σε διαπραγμάτευση, διεκδίκηση, είσπραξη και διανομή της εύλογης αμοιβής που δικαιούνται και οι αντίστοιχοι προς τους ημεδαπούς, αλλοδαποί δικαιούχοι συγγενικών δικαιωμάτων, ήτοι οι αλλοδαποί εκτελεστές, μουσικοί, ερμηνευτές, τραγουδιστές και παραγωγοί υλικών φορέων ήχου, για τη χρήση του καλλιτεχνικού ρεπερτορίου τους στην ημεδαπή. Πέραν όμως από τις ως άνω συμβάσεις αμοιβαιότητας, οι ενάγοντες νομιμοποιούνται να προβαίνουν στις προαναφερόμενες ενέργειες για λογαριασμό των αλλοδαπών δικαιούχων συγγενικών δικαιωμάτων και με βάση τις διατάξεις της διεθνούς σύμβασης της Ρώμης «Περί ερμηνευτών ή εκτελεστών καλλιτεχνών των παραγωγών φωνογραφημάτων και των οργανισμών ραδιοτηλεόρασης», η οποία κυρώθηκε με το Ν. 2054/1992. Εξάλλου, σύμφωνα και με τα διδάγματα της κοινής πείρας και λογικής, όλα τα μουσικά έργα, ακόμη και τα προερχόμενα από χώρες που δεν έχουν κυρώσει την προαναφερόμενη σύμβαση της Ρώμης της 26-10-1961, με βάση τις ανάγκες της αγοράς σε παγκόσμια κλίμακα και τη ραγδαία εξάπλωση των παλαιών και νέων εξελιγμένων και ταχύτατων μέσων επικοινωνίας (π.χ. το διαδίκτυο), δημοσιεύονται και παρουσιάζονται στην Ελλάδα, όπως και σε όλη την Ευρώπη, σε χρονικό διάστημα τριάντα ημερών από τη δημοσίευσή τους, και συνεπώς, σύμφωνα με όσα έχουν εκτεθεί στην ανωτέρω νομική σκέψη, οι ενάγοντες νομιμοποιούνται να προβαίνουν στις προαναφερόμενες ενέργειες σε κάθε περίπτωση και κατά τεκμήριο και ως προς αυτούς τους αλλοδαπούς φορείς των συγγενικών δικαιωμάτων, στους οποίους σύμφωνα με τις

Handwritten initials or signature on the left margin.

Handwritten mark or signature at the bottom left.

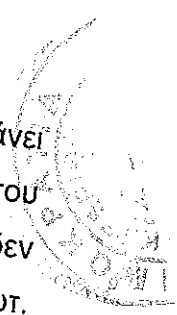
Handwritten mark or signature at the bottom center.

Handwritten mark or signature at the bottom right.

προαναφερόμενες διατάξεις του νόμου 2054/1992 παρέχεται «εθνική μεταχείριση» στην περίπτωση της «σύγχρονης δημοσίευσης» (Εφ Θεσ 2187/2008 ό.π.). Στα πλαίσια των αρμοδιοτήτων και υποχρεώσεών τους οι ενάγοντες οργανισμοί, λαμβάνοντας υπόψη και τις αμοιβές των δημιουργών των κρατών της Ευρωπαϊκής Ένωσης, συμφώνησαν και συνέταξαν από κοινού κατάλογο με τις αμοιβές που απαιτούν από τους χρήστες των δημιουργιών αυτών (αμοιβολόγιο), ανάλογα με την έκταση της χρήσης (απαραίτητη ή χρήσιμη μουσική), το οποίο γνωστοποίησαν στο κοινό σύμφωνα με το άρθρο 56 παρ. 3 του Ν. 2121/1993, με τη δημοσίευσή του στις πανελλαδικής κυκλοφορίας εφημερίδες «ΡΙΖΟΣΠΑΣΤΗΣ» την 2-5-2003, «ΑΥΓΗ» την 6-6-2003 και «ΓΕΝΙΚΗ ΔΗΜΟΠΡΑΣΙΩΝ» την 2-9-2003 κάλεσαν δε τους χρήστες δημόσιας εκτέλεσης των υλικών φορέων ήχου σε υπογραφή συμφωνίας για την καταβολή των νόμιμων αμοιβών τους. Σύμφωνα με το αμοιβολόγιο αυτό, προκειμένου για χρήση μουσικού ρεπερτορίου με δημόσια εκτέλεση σε καταστήματα και καθόσον αφορά επιχειρήσεις στις οποίες η μουσική είναι χρήσιμη, όπως είναι οι καφετέριες, τα εστιατόρια, τα καφενεία κλπ, η οφειλόμενη εύλογη αμοιβή καθορίστηκε εφάπαξ ετησίως ανάλογα με την επιφάνεια του καταστήματος και τους μήνες λειτουργίας αυτού. Ειδικότερα, για καταστήματα αυτής της κατηγορίας με επιφάνεια στεγασμένου χώρου από 51 τ.μ. έως 100 τ.μ. και διάρκεια λειτουργίας όλο το έτος, η αμοιβή καθορίστηκε στο ελάχιστο ποσό των 150,00 ευρώ πλέον ΦΠΑ ποσού 19% κατ'έτος. Μεταξύ των χρηστών αυτών υλικών φορέων είναι και η εναγομένη ανώνυμη εταιρία, η οποία διατηρεί στο

... επί της οδού ... επιχείρηση καφετέριας σε ...
ισόγειο ξενοδοχείο με το διακριτικό τίτλο « ... », εμβαδού στεγασμένου
χώρου από 51 τ.μ. έως 100 τ.μ. και συγκεκριμένα 88,00 τ.μ. (βλ. την υπ'
αριθμ. 550/2009 απόφαση ασφαλιστικών μέτρων του Μονομελούς
Πρωτοδικείου Κατερίνης, που οι ενάγοντες επικαλούνται και προσκομίζουν),
και όχι 200 τ.μ., όπως ισχυρίζονται οι ενάγοντες. Η καφετέρια αυτή λειτουργεί
καθημερινά όλο το χρόνο και η πελατεία της αποτελείται κυρίως από ενοίκους
του ξενοδοχείου. Η καφετέρια εκπέμπει σε χαμηλή ένταση μουσική, ελληνική
και ξένη, η οποία είναι χρήσιμη για τη λειτουργία της. Το ως άνω κατάστημα
διαθέτει και υπαίθριο χώρο, ο οποίος βρίσκεται στην πρόσοψη του

ξενοδοχείου, εμβαδού 110 περίπου τ.μ., στον οποίο η εναγομένη δεν κάνει χρήση μουσικής, όπως σαφώς κατέθεσε ο μάρτυράς της στο ακροατήριο του δικαστηρίου, δοθέντος ότι με βάση την ως άνω άδεια λειτουργίας δεν επιτρέπεται η χρήση μουσικής σ' αυτόν (βλ. και υπ' αριθμ. πρωτ. 1020/2619/74-α και 1020/2619/80-γ έγγραφα αστυνομικού τμήματος Κατερίνης). Αντίθετα, οι ενάγοντες δεν απέδειξαν ότι γίνεται χρήση μουσικής στον ανωτέρω χώρο και ότι υπάρχει εγκατάσταση ήχου σ' αυτόν. Με τη χρήση ξένου αλλά και ελληνικού ρεπερτορίου από το έτος 2004 έως και το έτος 2008 η εναγομένη ψυχαγωγούσε την πελατεία της από στερεοφωνικό συγκρότημα. Ακόμη, αποδείχθηκε ότι η χρήση της μουσικής στο κατάστημα που διατηρεί η εναγομένη εταιρία είναι χρήσιμη για τη λειτουργία της και όχι απαραίτητη, δεδομένου ότι πρόκειται περί καφετέριας, όπως ρητά αναφέρεται στην άδεια λειτουργίας της και όχι περί μπαρ ή κλαμπ ή ντίσκο. Επομένως, ο ισχυρισμός των εναγόντων ότι η μουσική, η οποία εκπέμπεται στην καφετέρια της εναγομένης είναι απαραίτητη για τη λειτουργία της πρέπει να απορριφθεί ως ουσιαστικά αβάσιμος. Αποδείχθηκε, συνεπώς, ότι η μουσική είναι χρήσιμη για τη λειτουργία του ανωτέρω καταστήματος, αφού συμβάλλει στην προσέλκυση πελατείας και άνευ αυτής δεν θα προσέλκυε την ίδια πελατεία, αλλά λιγότερη. Παρόλο όμως, που η εναγομένη από το έτος 2004 μέχρι το έτος 2008 χρησιμοποιούσε το ενδεικτικά αναφερόμενο στην αγωγή μουσικό ρεπερτόριο των ενδεικτικά αναφερόμενων, επίσης σ' αυτήν, μελών των εναγόντων και παρότι οχλήθηκε σχετικά από τους τελευταίους, αδιαφόρησε σε κάθε προσπάθεια διαπραγμάτευσης καθορισμού και καταβολής της ως άνω εύλογης αμοιβής. Κατόπιν των προαναφερομένων η εύλογη αμοιβή που πρέπει να καταβάλει η εναγομένη ετησίως στους ενάγοντες για τη χρήση των υλικών φορέων ήχου στο παραπάνω κατάστημά της για κάθε ένα από τα έτη 2004, 2005, 2006, 2007 και 2008 ανέρχεται στο ποσό των 150,00 ευρώ πλέον του αναλογούντος ΦΠΑ 19% ύψους 28,50 ευρώ, ήτοι το συνολικό ποσό των 178,50 ευρώ για κάθε έτος και συνολικά το ποσό των 892,50 ευρώ (178,50 X 5 έτη). Δυνάμει της υπ' αριθμ. 550/2009 απόφασης του Μονομελούς Πρωτοδικείου Κατερίνης (διαδικασία ασφαλιστικών μέτρων), η εναγομένη (τότε καθ' ης η αίτηση) υποχρεώθηκε να καταβάλει προσωρινά στους ενάγοντες (τότε αιτούντες) το μισό της εύλογης αμοιβής που είχε καθοριστεί με την ανωτέρω απόφαση συνολικού ύψους 892,50 ευρώ, ήτοι το ποσό των

Handwritten signature or initials.

Handwritten signature or initials.

Handwritten signature or initials.

Handwritten signature or initials.

446,25 ευρώ ποσό που όπως συνομολογείται από τους ενάγοντες καταβλήθηκε (βλ. 2^η σελίδα πρακτικών παρούσας δίκης).

Κατ' ακολουθία των ανωτέρω, η κρινόμενη αγωγή πρέπει να γίνει εν μέρει δεκτή ως και κατ' ουσίαν βάσιμη και να καθοριστεί ως οφειλόμενη από την εναγομένη, για τα έτη 2004 – 2008, ενιαία εύλογη αμοιβή των εκπροσωπούμενων από τους ενάγοντες και δικαιούχων αυτής καλλιτεχνών και παραγωγών υλικών φορέων ήχου, το συνολικό ποσό των 446,25 ευρώ, το οποίο αυτή πρέπει να καταβάλει στους ενάγοντες νομιμοτόκως από την επομένη της επίδοσης της αγωγής και μέχρι την εξόφληση. Περαιτέρω, και επειδή αναγκαίο στοιχείο, για την από τον καθένα από τους ενάγοντες διανομή της ως άνω εύλογης αμοιβής στους δικαιούχους αυτής, συνιστούν οι κατάλογοι με τους τίτλους των έργων του μουσικού ρεπερτορίου, που χρησιμοποίησε η εναγομένη κατά την επίδικη χρονική περίοδο, ενώ, σύμφωνα και με όσα έχουν εκτεθεί στη νομική σκέψη της παρούσας απόφασης, η εναγομένη έχει υποχρέωση από το νόμο (άρθρο 56 παρ. 4 Ν. 2121/1993) να παραδίδει στους ενάγοντες οργανισμούς και μάλιστα χωρίς καμία καθυστέρηση, καταλόγους των έργων που εκτελεί δημόσια, με μνεία της συχνότητας εκτέλεσής τους, πρέπει να γίνει δεκτό το αντίστοιχο αίτημα των εναγόντων, κατά το μέρος που κρίθηκε νόμιμο, και να υποχρεωθεί η εναγομένη να παραδώσει στους ενάγοντες τους ζητούμενους καταλόγους για το επίδικο χρονικό διάστημα και συγκεκριμένα για τα έτη 2004, 2005, 2006, 2007 και 2008. Κατά την κρίση του Δικαστηρίου, η καθυστέρηση εκτέλεσης της απόφασης δε θα επιφέρει βλάβη στους ενάγοντες, ούτε συντρέχουν εξαιρετικοί λόγοι προς κήρυξη της απόφασης προσωρινά εκτελεστής και πρέπει επομένως να απορριφθεί ως κατ' ουσίαν αβάσιμο το σχετικό αίτημα. Τέλος, η εναγομένη, λόγω της μερικής ήττας της στην παρούσα δίκη, πρέπει να καταδικαστεί στην πληρωμή μέρους των δικαστικών εξόδων των εναγόντων (άρθρ. 178 και 191 παρ.2 ΚΠολΔ), όπως αυτά προσδιορίζονται στο διατακτικό.

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ ΑΥΤΟΥΣ

ΔΙΚΑΖΕΙ αντιμωλία των διαδίκων.

ΑΠΟΡΡΙΠΤΕΙ ό,τι κρίθηκε απορριπτέο.

ΔΕΧΕΤΑΙ εν μέρει την αγωγή.

ΚΑΘΟΡΙΖΕΙ οριστικά το ύψος της ενιαίας εύλογης αμοιβής, που οφείλει να καταβάλει στους ενάγοντες η εναγομένη, για την εκ μέρους της, κατά τα έτη 2004 έως και 2008 μετάδοση και δημόσια εκτέλεση μουσικών έργων - χρήση υλικών φορέων ήχου με δημόσια εκτέλεση στο κατάστημά του , στο συνολικό ποσό των τετρακοσίων σαράντα έξη ευρώ και είκοσι πέντε λεπτών (446,25 ευρώ).

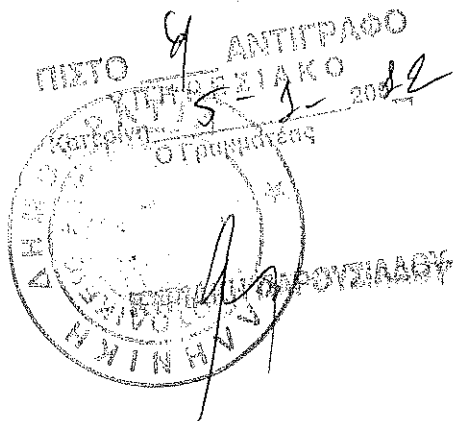
ΥΠΟΧΡΕΩΝΕΙ την εναγομένη ανώνυμη εταιρία να καταβάλει στους ενάγοντες το ως άνω ποσό των τετρακοσίων σαράντα έξη ευρώ και είκοσι πέντε λεπτών (446,25 ευρώ) νομιμοτόκως από την επομένη της επίδοσης της αγωγής και μέχρι την εξόφληση.

ΥΠΟΧΡΕΩΝΕΙ την εναγομένη να προσκομίσει στους ενάγοντες καταλόγους με όλους τους τίτλους των μουσικών έργων του μουσικού ρεπερτορίου που χρησιμοποίησε κατά τα έτη 2004, 2005, 2006, 2007 και 2008, προκειμένου αυτοί να προβούν στη διανομή των αμοιβών στους δικαιούχους.

ΚΑΤΑΔΙΚΑΖΕΙ την εναγομένη σε μέρος των δικαστικών εξόδων των εναγόντων, τα οποία ορίζει στο ποσό των τετρακοσίων ογδόντα (480) ευρώ.

ΚΡΙΘΗΚΕ, ΑΠΟΦΑΣΙΣΘΗΚΕ στην Κατερίνη, την 18/7/2011 και **ΔΗΜΟΣΙΕΥΘΗΚΕ** σε έκτακτη δημόσια συνεδρίαση, στο ακροατήριό του στον ίδιο τόπο, την 8/8/2011 χωρίς την παρουσία των διαδίκων ή των πληρεξουσίων δικηγόρων τους.

Ο ΠΡΟΕΔΡΟΣ

Η ΓΡΑΜΜΑΤΕΑΣ

